

Húsvét utáni 3. vasárnap, május 3.

Oltár előtti ige:

Jn 16,16-23a

¹⁶Egy kis idő még, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem. ¹⁷A tanítványai közül némelyek ezt kérdezték egymástól: Mi az, amit mond nekünk: Egy kis idő, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem, és ez: Mert én elmegyek az Atyához? ¹⁸Ezt kérdezték: Mi az a kis idő, amiről szól? Nem tudjuk, mit beszél. ¹⁹Jézus észrevette, hogy meg akarják kérdezni, és ezt mondta nekik: Arról kérdezősködtök egymás között, hogy ezt mondtam: Egy kis idő még, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem? ²⁰Bizony, bizony, mondom nektek, hogy ti sírni és jajgatni fogtok, a világ pedig örül; ti szomorkodtok, de szomorúságotok örömmé fordul. ²¹Amikor az asszony szül, fájdalma van, mert eljött az ő órája, de amikor megszülte gyermekét, nem emlékszik többé a gyötrelmekre az öröm miatt, hogy ember született a világra. ²²Így most ti is szomorúak vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömeidet senki sem veheti el tőletek: ²³és azon a napon nem kérdezték értőlem semmit.

Igehirdető: Kocsik Mónika

Igehirdetési alapige: Zsid 11, 13-19

Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretek. Csak távolról látták és üdvözölték azokat, és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön. ¹⁴Mert akik így beszélnek, jelét adják annak, hogy hazát keresnek. ¹⁵És ha arra a hazára gondoltak volna, amelyből kijöttek, lett volna alkalmuk visszatérni. ¹⁶Így azonban jobb haza után vágyakoztak, mégpedig mennyei után. Ezért nem szégyelli Isten, hogy őt Istenüknek nevezzék, mert számukra várost készített. ¹⁷Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor Isten próbára tette, és egyszülött fiát vitte áldozatul az, aki az ígéretek kapta, ¹⁸akinek megmondatták: „Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni.” ¹⁹Azt gondolta ugyanis, hogy Isten képes őt a halottak közül is feltámasztani. Ezért vissza is kapta őt, aki így a feltámadás példájává lett.

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

“A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.”

Így kezdi a 11. fejezetet a Zsidókhöz írt levél írója. Ebből a megállapításból vezeti le további mondandóját Ábrahám példáján keresztül. Ábrahámot úgy ismerjük, mint a hit példáját. Ő az, aki Isten szavára útnak indul az ismeretlenbe, és bízik abban, hogy Isten teljesíti ígérését. Emberi mértékkel mondhatjuk, hogy otthagyja a biztosat és megy a bizonytalanba. Ezen az úton nincs más hajtóerője, ma úgy mondanánk, motivációja, mint a remény, hogy eljut az Isten által kijelölt célig. Egyetlen kapaszkodója pedig Isten szava.

Ezekben a napokban bennünk is feléled a remény, hogy végre megnyílhatnak a bezárt kapuk és bátrabban kimozdulhatunk, talán hamarosan diplomainkat is megnyithatjuk. Bár tudjuk azt is, hogy ez még nem jelenti a teljes szabadságot, még nem menekültünk meg a veszélytől. A bizonytalanság még mindig ott él a szívünkben.

E földi élet tekintetében ez nem is meglepő, hiszen ez a világ a maga mulandóságával együtt bizonytalan. Soha nem tudhatjuk, hogy mit hoz a jövő, hogy mikor és hol üti fel a fejét ez a vírus az idők folyamán és mikor találkozunk egy újabbal, egy mindeddig nem ismerttel. Ahogy nem tudjuk azt sem, hogy mi fog még következni a jövőben, milyen új problémákkal, csapásokkal kell még szembenéznünk.

Úgy, ahogy az emberiségnek a saját egzisztenciájának bizonytalanságával is számolnia kell személyes, egyéni életünkben is. Ahogy jelenleg is emberek sokasága lett munkanélkülivé, emberek 10 ezreinek mondta fel az immunrendszere a szolgálatot. Nem tudjuk, hogy saját egészségünk meddig lesz stabil és mivel kell szembesülnünk az évek múlása során.

Úgy ahogy emberi környezetünk is változik, kapcsolatok megromolhatnak, barátságok megszakadhatnak, vagy épp emberek távoznak mellőlünk. Ez az az emberi állapot, amit a 20. sz-i filozófia létbizonytalanságnak hív. Vagyis emberi létünk bizonytalanságra van ítélve.

Ez pedig amióta a bűn belépett a világba, így van. Ábrahám is ilyen feltételekkel indul útnak. Nem tudja mi vár rá, nem tudja, hogy lesz-e elég élelem az úton, nem tudja milyen vadállatokkal, vagy épp milyen már letelepedett néppel kell megküzdenie, hogy elérje célját. Egy civilizált gazdag várost hagy ott a bizonytalan létért cserébe.

Ha Ábrahám csupán ezeket a körülményeket tartotta volna szem előtt, akkor hamar kétségbeesett volna, akkor talán fel is adta volna. De reményét nem ezekben a bizonytalan körülményekbe vetette, hanem az egyetlen stabil támaszba, az élő Úr szavába, az életében jelenlevő Isten vezetésébe. Ábrahámnak döntenie kellett, melyik alapra helyezi életét. Arra a stabilnak tűnő alapra, amelyet fejlődő városában megtapasztalt, vagy arra a láthatatlan alapra, amely útnak indítja.

Jézus példázatban beszél két emberről. Az egyik ember homokra építi a házát. Vagyis bizonytalan alapra, amelyet a változó körülmények, a vihar, az eső rögtön kidönt a helyéről. A másik ember pedig stabil alapra helyezi a házát, a sziklára, amely ellenáll az időjárás viszontagságainak, így amikor a veszély fenyeget és meg is érkezik, a ház megmarad a helyén.

A magyar nyelv szépen fejezi ki a házam, hazám hasonló értelmét, szoros összefüggését. Jó esetben ott van a házam, ahol a hazám van. Ott van a lakóhelyem, oda térek haza, házamba, hazámban. De tudjuk, hogy ez is a létbizonytalanság keretei között marad sokszor, hiszen emberek 100 ezrei keresik letelepedési helyüket, emberek sokasága hagyja el hazáját, hogy más országban találjon magának házat, hazát, ahova haza mehet.

De vajon tényleg megeljük-e valódi hazánk, házunk, ahol otthon vagyunk? Van, aki sokszor költözik életében és van, aki évtizedekig nem a saját otthonában él, aki egész életén keresztül a máséban él vagy otthontalan marad, hajlék nélkül, hajléktalan lesz. A magyar nyelv ezt is szépen fejezi ki, hajlék nélkül, vagyis ahol nem tudja fejét lehajtani. Ahol nincsen nyugalmas éjszaka, ahol kipihenheti magát a nap terheitől, ahol feltöltődhet.

A francia nyelv úgy fejezi ki ezt, hogy fedél nélkül, menedék nélkül lévő: sansabri. Az ember, aki olyan hely nélkül kénytelen élni, ahol elbújhatna, ahol menedékre találhatna a külső környezet viszontagságai elől. Az oltalmat, biztonságot nyújtó hely nélkülözése ez. Ez az a hely, amire minden embernek szüksége van, szüksége lenne. Létszükséglet a létbizonytalanságban.

Ki tudja Ábrahámnak hány álmatlan éjszakája volt, hányszor kellett továbbindulnia veszélytől fenyegetve, alapvető táplálékot adó helyet keresve, hányszor érezhette magát emberi létében hazátlannak, stabil hajlék és menedék nélkül? De a Zsidókhöz írt levél írója határozottan leírja, hogy Ábrahám egy maradandó hazát keresett és talált, olyan hazát, ahol békességre nyugalomra lelhet, amelyben feltöltődhet, és leteheti napi terheit.

Ez a haza a mennyei haza. A stabil alapokon álló menedék, az Istenbe kapaszkodó hit. Az igazi kincs, ahogy Jézus mondja: mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is. Úgy is mondhatnánk: oda tartozol teljes lényeddel. Ábrahám oda tartott, mert oda tartozott és oda is jutott: a mennyei hazába.

Számunkra Isten még közelebb hozta ezt a kincset, a kapaszkodót Jézus Krisztusban, mert Ő megtörte a világba belépő bűn láncolatát azzal, hogy életét adta értünk. Elkészítette az utat a mennyei hazába kereszthalála és feltámadása által. Ábrahám is ebbe a lelki kősziklába kapaszkodott bele, már akkor, mikor még nem ismerte Őt, de a benne való hitben indult el reménnyel teli és ment végig az úton. Mert a Jézusba vetett hit az életbe, a feltámadásba vetett hit.

Ez a hite segítette neki abban, hogy megtegye mindazt, a legnehezebbet is, amit Isten kér. Mert hitte, bízott abban, hogy egy jóval tágabb világ áll előtte. Mert Isten távlatot adott neki. Utat nyitott neki a mennybe.

Egyik lelkész kolléga mesélte el, hogy tizennégy évesen először rendelt neki az orvos szemüveget, s hirtelen megnyílt előtte egy olyan távlat, amelyről korábban semmit nem tudott. Neki az volt a természetes, hogy csak tíz-tizenöt méterre lát el – azt sem túl élesen. Ott és akkor megismerkedett végre a távolba látás, a mélységélesség örömeivel.

Jézus ezeket a távlatokat nyitja meg emberek életében. Akkor, amikor megnyitja a vak szeme világát, kitárul előtte a világ. Amikor a némát beszélővé teszi, vagy a süketet hallóvá, megnyitja előttük a hangok, kifejezések még addig nem ismert világát. Mert a világnak ezek a területei olyanok számunkra, mintha nem is léteznének.

Isten ígéje is ránk tesz egy ilyen távolra látó szemüveget, vagy megnyitja fülünket a hallásra, amitől megváltozik a teljes látásmódunk, és halláskészségünk, mert elkezdjük látni

a részleteket, az összefüggéseket. Meghalljuk Isten nekünk szóló üzenetét. Ilyenkor feltárul előttünk a valóság. Nem csak az az apró részlet, amit mi a magunk létevel felfogtunk, hanem az, amit Isten a maga mindent átfogó létezésével a tudtunkra ad. Meglátjuk, hogy egy sokkal nagyobb történetnek a részei lehetünk, ennek a történetnek pedig egy örömteli végcélja van.

Jubiláte vasárnapja van. „Örvendezz Istennek, egész föld!” Szól a 66. zsoltár kezdő sora. „Zengjétek dicső nevét, dicsérjétek dicsőségét!..... 5Jertek és lássátok Isten tetteit! Félelmesek dolgai az emberek között: 6Szárazföldre változtatta a tengert, száraz lábbal keltek át a folyón. Ezért örüljünk neki! 7Hatalmasan uralkodik mindenkor,

Jézus örvendezésre, öröme hív bennünket. A tanítványaitól búcsúzva tudja, hogy erőt vesz rajtuk majd a szomorúság. Szomorúság a veszteség miatt, amit majd Jézus kereszthalála után éreznek. A szomorúság amiatt, amit majd ismét bizonytalan helyzetük jelent.

Hiszen Jézus miatt otthagyták mindennapi életüket, munkájukat, megszokott életritmusukat, a Jézus melletti biztonságérzet tovatűnik. Jézus halálával azonban úgy érezhetik visszazuhannak ugyanabba a helyzetbe, ahonnan elindultak, sőt a még kétségbeesőbb bizonytalanságba, hiszen minden reményük szertefoszlik.

Jézus azonban előre látja ezt, ezért vigasztalja őket azzal, hogy Ő az Atyához megy és ezekkel a szavakkal is: “Így most titeket is szomorúság fog el, de ismét meglátalak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömtöket senki sem veheti el tőletek.” Jn16,22.

Jézus távozása nem végleges, mert feltámadt a halálból, az Atyához ment, hogy ott helyet készítsen tanítványainak. Nekünk is, hogy egykor majd örök hazánkban éljünk Ővele.

“A hit a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.”

Jézus ezt a hitet élesztgeti bennünk nap, mint nap, hogy bizonytalan létünkben a benne való hitben reménnyel teli járjuk végig utunkat, amire mindnyájunkat elhívott.

A mennyei haza már most fedelet, megnyugvást, hajlékot kínál számunkra hozzon a jövő bármit. Ha ezt megtapasztaljuk, akkor az ebben való meggyőződésünket és örömünket nem veheti el senki és semmi. Adja Isten, hogy így legyen! Ámen.

Imádkozzunk: Mennyei Atyánk! Köszönjük neked, hogy Te elhívtál bennünket a hit útjára, amely biztos igazi alapot jelent nekünk Jézus Krisztusban. Te tudod, hogy milyen változó, bizonytalan világban éljük emberi életünket, ahol biztonságot, megnyugvást, békességet keresünk. Ezt az igazi igazi békességet, mennyei otthonunkat csak Te benned találhatjuk meg. Kérünk add, hogy ezt keressük ezekben a napokban is, a vírus fenyegető, minden biztosnak hitt alapot felforgató időszakában. Hálát adunk neked Édesanyánkért, Nagymamáinkért, mindazért a gondoskodásért és önzetlen szeretetért, amit kaptunk tőlük. Kérünk áldd meg életüket, add, hogy egykor mindnyájan örök hazánkba eljussunk és ott örök szeretetben otthonra lelünk. Kérünk légy a betegekkel, magányosakkal, megfáradottakkal, gyászolókkal éreztesd meg velük szereteted. Hallgass meg minket! Ámen.

